

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 102.

Elleve Session.

63de Møde.

Lørdagen den 24de Marts.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren: Ja, i Tillægsbevillingslove er der, som den ærede Landstingsmand veed, to meget forskellige Elementer, som maaskee rettest maatte holdes ude fra hinanden. Den ene Afdeling angaaer Udgifter, der ikke ere udredede, Udgifter, med Hensyn til hvilke den lovgivende Magt har ganske den samme Maadighed og Myndighed som med Hensyn til de Positioner, der ere opførte i Finantsloven, og med Hensyn til den Deel af Tillægsbevillingsloven skal jeg være aldeles enig med den ærede Landstingsmand i, at det er en Deel af Finantsloven. Der er jo, som sagt, ogsaa en anden Deel af Tillægsbevillingsloven, og jeg tilstaaer, at jeg ikke kan forstaae den Maade, hvorpaa man har villet gennemføre noget Rignende under en ny Benævnelse — som angaaer Udgifter, der allerede ere udredede, og hvor det altsaa gjælder om Decharge. Hvad denne Deel af Tillægsbevillingsloven angaaer, da falder den ikke sammen med Finantsloven, den er i mange Henseender væsentligt forskjellig derfra, og Beslutningen herover har mere Lighed med den Virksomhed hos Rigsdagen, der finder Sted, naar den tager Beslutning over aflagte Regnskaber. Hvad nu denne Lov her angaaer, da er det saa langt fra, at det er min Mening, at Ingen kan være af samme Mening som jeg, at det tvertimod staaer saa aldeles uforklarligt for mig, hvor-

ledes Noget kan være af en fra min forskjellig Mening; det gaaer imidlertid jo som oftest saaledes, at det kan være En aldeles ubegribeligt, hvorledes Andre kunne opfatte en Sag paa en anden Maade end man selv. Den ærede Landstingsmand vil være enig med mig i denne Henseende, idet han meente, at Ingen kunde afvige fra ham. Saaledes er det nu ogsaa ganske Tilfældet med mig; for mig staaer det klart, at naar det er afgjort, som den ærede Landstingsmand vil indrømme, at bogstaveligt kan Grundlovens Bud ikke efterkommes, saa følger deraf paa ingen Maade, at man ikke skal stræbe alvorligt og vedeligt efter at komme saa nær som muligt dertil, saa følger deraf ikke, at man skal kaste Alt overbord og sige: Det betyder Intet, og saa gjøre sig reent lystig dermed; nei, man skal da søge at komme saa nær som muligt til Grundlovens Bud. Dertil vil da ogsaa det høre, at for at en Udgift skal finde Sted i Karetts Løb, skal der være en bestemt Bemyndigelse til Udbetalingen; det er det, der ligger i Finantsloven. Men naar nu Forholdene føre med sig, at man ikke kan faae Bemyndigelsen i selve Finantsloven, synes det netop, naar man vil søge at komme Grundloven saa nær som muligt, at være i sin Orden, at man gennem en særlig Bestemmelse, der underkastes den i Grundloven for Finantsloven foreskrevne Behandlingsmaade, erhverver en Bemyndigelse, og da Bemyndigelsen til at udtælle et vist Beløb saa ikke indeholdes i Finantsloven, forekommer det mig rigtigt at kalde Bestemmelsen Tillægsbevillingslov. Da iøvrigt den ærede Landstingsmand har forpligtet sig til, da han har tilfagt mig — og